

98.24205

VIETNAM-SOLIDARITET

DECEMBER 1969

3. ÅRGANG

NUMMER 8.

**FNL
VIL
SEJRE**

RANDERS
CENTRALBIBLIOTEK

20. december
med FNL for Vietnams folk
år

Solidaritè
Giro 1616

SITUATION SYDVIETNAM

Uddrag af rapport
Nguyen Huu Tho af
sentralt Kongeriget

VIEN I DE BEFRIEDE ZONER I NAM.

af FNL's præsident
tagt på "Folkets repræ-
s" den 6.-8. juni 1969.

Revolutionær 'agt.

Ifølge Giai Phong nyhedsbureau blev Pe-
volutionær magt indtil 30. juni 1969 eta-
bleret gennem valg i 1300 landsbyer, 124
distrikter, 42 provinser (Sydvietnam be-
står af 44 provinser), 6 store byer og
på centralt plan.

Landbrug.

FNL uddelte to millioner hektarer land-
brugsjord (Sydvietnam har tre millioner
hektarer landbrugsjord) til bønder i den
befriede zone. Den Provisoriske Revolu-
tionære Regering har, idet den fortsætter
FNL's jordpolitik, overdraget tusinder af
hektarer landbrugsjord til landmændene
i de nyligt befriede områder. Den revo-
lutionære organisation har opnået be-
mærkelsesværdige resultater indenfor
landbruget. Arealerne med næringsafgrø-
der er ikke blevet reduceret, selv i de
hårdest ramte krigsområder. I sammenlig-
ning med 1967 er risarealerne blevet
udvidet i provinser som Ben tre, Kien
Phong, Vinh Linh og Nam Long An. Mange
provinser i Mekongdeltaet har opnået et
stort risudbytte pr. hektar årligt (seks
tons eller endog syv til otte tons. Tid-
ligere ca tre tons). I det centrale Trung
Bo er korn og grønsagsarealet øget med
25-30%. I det vestlige Nam Bo har hver
husstand bestrebt sig på at holde flere
svin (250 kg) og flere stykker fjerkræ
(70) årligt. I bjergegne i Quang Nam-
provinzen har hver familie avlet to svin
og hver person fire stykker fjerkræ.
Folkets magt har fremmet jordbundsunder-
søgelser, udvælgelse af frø, nye fremgangs-
måder i landbruget, forøgelse af afgrøder,
stigning i risudbyttet pr hektar, organi-
serings af samarbejdende grupper... I
Quang Nam, Tay Nguyen, Tra Vinh, Ben Tre,
Kien Phong, Canthe, My Tho, Ca Mau..... har
70-98% af bondebefolkningen deltaget i
andelsforetagender eller fælles-hjælps-
grupper.

270.000 hektarer jord er blevet drænet. Opdæmning af vand i mange provinser (Ca Mau, Tra Vinh, Vinh Long, Rach Gia) har vist sig effektiv. Hundrede tusinder af kilometer rismarker, damninger og mange diger er blevet bygget, tusinder af damme og grøfter er blevet gravet. De fleste kanaler er blevet mudret op eller udbedret.

Uddannelsen.

I 1966 var der 6.000 under- og mellemskoler under FNL's ledelse. Den nye revolutionære organisation har åbnet nye skoler. Ben tre har 827 skoler til almindelig uddannelse med 16.700 elever, dvs 50% flere end i 1967. I mange landsbyer i Quang Nam, Quang Ngai og Binh Dinh provinserne går næsten alle børn i skolealderen i skole. Det andet hold af lærer er blevet uddannet og har taget eksamen fra den supplerende lægeskole. Mere end 10.000 befalingsmænd går på skoler for at supplere deres uddannelse.

Sundhedsvæsenet.

Hver område eller hver provins har sit hospital. Hvert distrikt har en sundhedsstyrelse med en hjælpelæge eller en læge. De fleste af de befriede landsbyer har sundhedscentre, fødeklinikker og helbredsundersøgelseshold. Sundhedscentrene i bjergene bliver ledet af mindre kadrer.

Den farmaceutiske afdeling har lavet mange styrkende midler. B I- og C-vitaminer, kamferolie, salver, anti-koleratabletter, novokain (bedøvelsesmiddel) etc.

Kultur.

En stor udstilling med 2.000 skitser til oliemalerier, træsnit, silketryk, plakater, karikaturer, basrelieffer m.m. af 50 kunstnere i den befriede zone er blevet arrangeret. Giai Phong filmstudio har produceret nye dokumentarfilm: "Kamp i Saigons gader", "Opoprør i byer", "PLAF-artilleriet", osv. Folkets kamp og økonomiske anstrengelser har inspireret mange digte, sange, skuespil, noveller og romaner. Alle områder og provinser har kunstensembler, hvis forestillinger er blevet set af millioner af mennesker. En del af dem har været på turneer i andre lande (Cuba, Cambodja m.fl.) og har fået megen ros.

Presse og Information.

Den Provisoriske Revolutionære Pegering har fra FNL overtaget "Befrielsesradioen", "Giai Phong Nyhedsbureau", mere end 50 aviser og tidsskrifter, hundreder af nyhedsbulletiner, for ikke at tale om publikationer på fremmede sprog og informationsforbindelser i udlandet.

Den amerikanske og den vestlige presse indrømmer, at folkets revolutionære magt, der vokser raskt, er meget stærk i Sydvietnam. Ifølge The Baltimore Sun fra den 11. juni 1969 var dannelsen af Den Provisoriske Revolutionære Regering et betydelig styrkelse for Vietnam i krigen. Den franske avis Le Monde var af den opfattelse at en virkelig ret til selvbestemmelse var blevet gennemført i Sydvietnam i den befriede zone.

Målet for vor kamp er at genvinde uafhængighed, frihed og magt til folket, og at opbygge et liv af stor og ægte lykke.

For at nå dette mål har hele vort folk samlet deres kræfter, forenet millioner, og kæmpet tappert under byer af bomber og granater i mere end tolv år nu, og det trods al modgang og alle vanskeligheder indtil den endelige sejr.

VIETNAMS STRATEGI ER HELE TIDEN AT KONTROLLERE SITUATIONEN, HELE TIDEN AT VÆRE I OFFENSIVEN.

Uddrag af interview med general Vo Nguyen Giap fra Hanoi August 1969. Af Marta Rojas.

Vo Nguyen Giap er Premierminister i Den Demokratiske Republik Vietnam, medlem af arbejderpartiets politbureau, forsvarsminister og øverstkommanderende for DRV's hær. Han har deltaget i tre sejrkrige mod imperialismen i Vietnam.

General Giap under interviewet med den cubanske journalist Marta Rojas.

Rojas: Hvad er efter din mening basis for en heldig gennemførelse af folkekri-gen efter de vietnamesiske erfaringer.

Giap: Hele landet må kæmpe som én mand, forenet, besluttet på at slå de amerikanske aggressorer. Alle må være indstillet på at det er bedre at dø end at leve som slaver; og man må have en korrekt politisk og militær linie i kampen.

Rojas: Viser de vietnamesiske erfaringer, at folkets uovervindelighed hovedsagelig hviler på den nationale enhed, eller er der andre faktorer?

Giap: Vi har overvejet dette nøje og jeg vil give en detaljeret redegørelse for vort syn på dette spørgsmål. Ja, folkekri-gens uovervindelighed er hovedsagelig baseret på folkets solidaritet og enhed i kampen. Dette er hovedårsagen til sej-ren, men det er ikke den eneste. Der må for eksempel være en korrekt poli-tisk og militær linie, sideordnet med folkets væbnede styrker. Der må være en enig støtte fra de socialistiske lande og fra folkene i verden. Men af disse faktorer, er det ledende partis politiske og militære korrekte linie den vigtigste. Med en korrekt linie er det muligt at mobilisere og organisere folket, at øge deres kraft til at slå fjenden. Kort sagt, alle patriotiske, alle patriotiske styrker kan forenes i en bred national front, der er stærk nok til at blive kon-fronteret med den fælles fjende.

Den vietnamesiske erfaring har vist at en forenet front - fast, bred og byggende på alliancen mellem bønder og arbejdere - er meget vigtig, hvis folket skal sejre. Kun hvis man har en korrekt linie er det muligt at bevæbne hele folket og prakti-sere parolen "al magt til de kæmpende". Dette er den eneste vej til at få alle borgere til at kæmpe og opbygge folkets væbnede styrker, som vil kæmpe til deres sidste blodsdråbe med folket og for fol-ket. De må kæmpe indtil sejren og de ved hvordan de skal bekæmpe fjenden. I Vietnam siger vi: "For at møde fjenden må du være modig og klog. Du må være rede til at kæmpe - og kæmpe klogt". Kun med en korrekt linie er det muligt at styrke den militante solidaritet mellem Vietnams folk og folkene i de socialistis-ke lande og drage fordel af den hjælp, de kan give os og af den støtte vi møder blandt alle progressive mennesker i ver-den - også i USA. På denne måde yder vi også en vigtig støtte til den verdens-omspændende kamp mod USA-imperialismen.Kort sagt, det vietnamesiske folk er ved at slå yankeerne, fordi det er beslut-tet på at slå USA-imperialismen.

PARTIETS KORREKTE LEDELSE.

Disse sejre er først og fremmest blevet vundet takket være Vietnams Arbejder Partis korrekte ledelse og initiativ med kammerat Ho Chi Minh som leder.....

Rojas: Hvordan er den marxistisk/leninistiske linie korrekt blevet benyttet i folkekrigen.....

Giap: Vort Partis korrekte linie udgør en skabende benyttelse af marxismen/leninismen under gennemførelsen af revolutionen og den revolutionære krig i Vietnam. Vi hævder alle, at marxismen/leninismen er en universel sandhed, en ledetråd for os til at gennemføre revolutionen, at ændre verden..... men de marxistisk/leninistiske principper kan ikke adskilles fra de konkrete betingelser for revolutionen i hver enkelt land.....

VIETNAM VIL ALDRIG KRÆNKE ANDRE LANDES FRIHED.

Vietnam er et land med en lang tradition for at elske freden, men fred i frihed, derfor siger vi, at intet er mere værdifuldt end frihed og uafhængighed..... Et land som vort vil kæmpe til den endelige sejr og mod enhver fjende. Fordi vi elsker uafhængighed og frihed, vil vi aldrig krænke andre landes uafhængighed og frihed. Vår kamp er en retfærdig kamp, en kamp for at forsvare vort land og for national befrielse.....

HELE FOLKET'S ENHED MOD YANKEERNE.

I krig har vi altid mestret krigens disciplin, og det er på basis af en sådan disciplin, at vi fører krigen. Vort parti følger idag den linie at forene hele folket mod yankeerne i kampen for national frihed, idet vi ser dette at slå fjenden som en hellig pligt for nationen, for kun ved at slå yankeerne kan vi bygge og beskytte socialismen i Nord; bringe den nationale, demokratiske til en heldig gennemførelse over hele landet og gå fredeligt hen imod en forening af fædrelandet..... Vort parti har lanceret Folkekrigens linie. Folkekrigens hovedmål er for hele folket at rømme fjenden og for Folkets Våbnede Styrker, at være kampens grundlag.

Kampmetoderne er: at kombinere militær og politisk kamp, at rejse en ånd af uafhængighed, selvbestemmelse og tiltro til egne kræfter og samtidig at tillægge den faste solidaritet og hjælp vi møder fra de socialistiske lande og verdens folk en stor betydning.

Angående det militære aspekt: at lægge den rigtige strategi og taktik for at slå fjenden. Vietnams strategiske doktrin er altid at kontrollere situationen, altid være i offensiven mod fjenden, altid angribe fjenden fra en stærk stilling, at nå meget med begrænsede ressourcer og at vinde store sejre ved en lille indsats.

Vi skyder amerikanske fly ned med raketter, med vore egne maskiner og med antiluftskyts, og vi har gjort det med automatiske og med almindelige geværer. Kommando-grupper i Syden har ødelagt fjendens fly på deres egne flyvepladser. Dette er også en konkret demonstration af anvendelsen af marxismen/leninismen i de konkrete forhold der eksisterer i Vietnam.

Rojas: Vil du forklare os, i teori, hvad "de tre piles" strategi, som praktiseres i Sydvietnam, går ud på? Har en sådan strategi nogen fortilfælde i Vietnams historie?

Giap: Dit spørgsmål drejer sig om kampens form, og det er et vigtigt emne. Lenin

sagde: "Når revolutionens politiske opgave er fastlagt, er spørgsmålet om at fastlægge kampens form meget vigtigt."

MILITÆR, POLITISK OG DIPLOMATISK KAMP.

I Sydvietnam kombinere 14 millioner af vore landsmænd under FML's ledelse snævert den politiske og den militære kamp og for nylig har de tilføjet den diplomatiske kamp. I praksis består dette i at udføre det, der er kendt som "de tre piles strategi" - militær, politisk og propagandistisk kamp - det sidste for at vinde fjendens soldater over på vor side. Fra den dag vort Parti blev skabt, er det vietnamesiske folk gået igennem en lang periode af politisk anti-imperialistisk kamp - illegal, halvlegal og legal - men mest illegal. Så kom perioden med væbnet kamp som førte til Augustrevolutionens sejr og dannelsen af Den Demokratiske Republik Vietnam.... Dette blev fulgt af en lang periode med modstand mod fransk imperialism, et stadium, der hovedsagelig karakteriseredes af den væbnede kamp, skønt der også var politisk kamp og endelig den nuværende modstand mod yankeeerne....

VIETNAM HAR ALDRIG VEGET ET SKRIDT OVERFOR FJENDEN.

Idag er vort land mere end nogensinde engageret i opfyldelsen af en ædel pligt - overfor vort eget folk og overfor verdens folk. Vietnam har en udødelig tradition for kamp mod fremmede indtrængere, og det er aldrig veget et skridt overfor en fjende. Hvorfor har yankee-imperialisterne sendt mere end en halv million soldater for at angribe Vietnam? Tæller man deres vasaltropper med er mere end en million soldater mobiliseret. Yankeeernes mål er at angribe Vietnam, men det er helt åbenlyst, at de også har en anden plan. Johnson indrømmede ved flere lejligheder, at Vietnam var "en kamp på liv og død af større betydning end nogen anden krig, som USA nogensinde har ført." Hvad er det for et problem, der er så vigtigt for dem?

GRUNDEN TIL AT YANKEERNE ER I VIETNAM.

Det er hovedsagelig fordi Vietnam står i spidsen for de nationale befrielsesbevægelser, at yankeeerne tror, at hvis de kan

vinde i Vietnam, vil de være i stand til at besejre folkenes befrielsesbevægelser. Desuden står Vietnam i forreste linie i den socialistiske lejr's anti-imperialistiske kamp. Derfor er de gået afmæk og handler som vilde, skønt de har måttet betale en høj pris både i menneskeliv og materiel. Det er aldrig trængt ind i deres hoveder at "i denne konfrontation, der betyder liv eller død" ville det vietnamesiske folk blive sejrherren og yankee-imperialismen ville lide et skamfuldt nederlag.

Det vietnamesiske folk er fuldt ud klar over, at deres kamp mod imperialisterne er en pligt mod vort land og mod verdens folk.

EN ÆREFULD SANDHED.

Det vietnamesiske folk har vundet ærefulde sejre og vil uden tvivl fortsætte modstanden til enden. Den sejr, der er vundet ved modstanden mod yankeeerne i kampen for national uafhængighed og enhed vil bringe Vietnams folk uafhængighed, frihed og genforening af deres land, men på samme tid vil sejren demonstrere en ærefuld sandhed: idag vil enhver nation - uanset at dens område og befolkning ikke er stor - når den én gang har besluttet at rejse sig, forene sig og følge en korrekt linie i kampen for uafhængighed og frihed uden enhver tvivl besejre enhver aggressor - også USA-imperialismen....

General Giap, helten fra Dien Bien Phu.

RØDE KORS I SAIGON

Har De nogensinde spekuleret på, hvorfor den nordvietnamesiske regering ikke tillader det internationale Røde Kors at inspicere fangelejrene i Nordvietnam? Den officielle grund er, at der ikke er blevet erklæret krig, og at de amerikanske piloter derfor ikke er krigsfanger, men almindelige straffefanger.

Men der er endnu en grund, som jeg ved et tilfælde erfarede ved en samtale med Christian Hauser, der er leder af det internationale Røde Kors' delegation i Sydvietnam: Internationalt Røde Kors er ikke den neutrale organisation, det udgiver sig for at være, men snarere et tilholdssted for hvid racisme.

Efter jeg havde hørt om den tortur, man rutinemæssigt udsætter fangne FNL-soldater for, interviewede jeg Hauser for at få at vide, hvordan Røde Kors ser på torturen:

"Jeg har aldrig set en rapport om tortur, som man kan fæste lid til," sagde Hauser, der har været her i 15 måneder. "Virkelig ikke?" udbrød jeg. "Nå lad os sige meget sjældent", svarede han eftertænksomt.

"De må da have set kædede fanger blive fremvits i Saigons gader", fortsatte jeg, "Har Røde Kors protesteret mod det?"

Hauser svarede: "Sådan noget har jeg aldrig set."

Jeg har set det mindst en seks/syv gange og det har de fleste af Saigons indbyggere også.

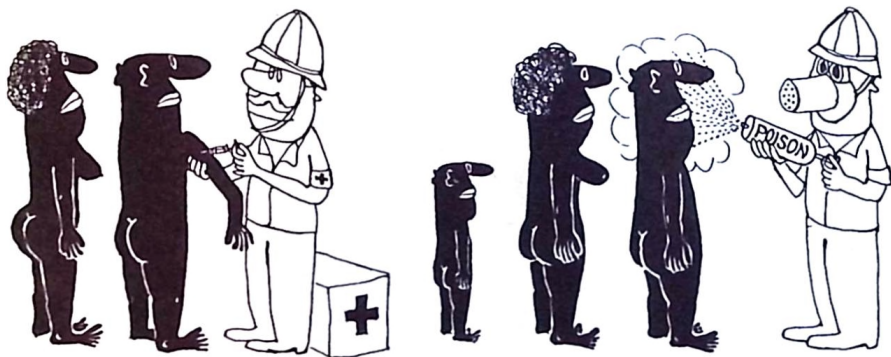
Jeg spurgte så: "Hvorledes vil De karakterisere Saigon-regeringens behandling af krigsfanger i al almindelighed?"

Hauser tænkte sig om et øjeblik og svarede så: "Jeg synes, at behandlingen er så god som man kan forlange den af asiater." "Er den i overensstemmelse med bestemmelserne i Geneveoverenskomsten af 1949?", spurgte jeg.

Hauser lænede sig frem mod mig og forklarede højtideligt: "Man må huske på, at Geneve Konventionen er skrevet af Hvide - hvide der ikke havde noget videre kendskab til De Sorte og De Gule. Regler bestemt for hvide er én ting - vi er civiliserede. Men i disse lande er det noget andet. Asiater har en anden indstilling til lidelse og død end vi har."

Hauser er talsmand for Det Internationale Røde Kors her i Saigon. Hvis han siger, at alt er som det skal være, så er alt - officielt - som det skal være. Ovenstående viser med al ønskelig tydelighed, at der kan være endnu en grund til, at Nordvietnameserne ikke vil lade Det Internationale Røde Kors bedømme behandlingen af amerikanske piloter.

af Hugo Hill - fra Guardian.

VIETNAM-SOLIDARITET

Udtalelse fra Vietnam-Solidaritets redaktion .

Natten mellem tirsdag den 4. og onsdag den 5. november 1969 forsøgte Københavns Politi efter ordre fra justitsminister Thestrup, forsvarsminister Ninn-Hansen og agentcheferne Nielsen og Fournais at beslaglægge vort blad Vietnam-Solidaritets.

Det er ikke første gang, at magthaverne ved hjælp af statsapparatet har forsøgt at komme den politiske opinion til livs, som vi repræsenterer. Vi minder om de langvarige chikanerier mod Vietnam-Indsamlingen - giro 16 16 - og om borgerkrigsmanøvren mod vor store Vietnam-demonstration den 27. april 1968.

Men denne redegørelse er ikke en appel om medynk. Det er et forsøg på at trænge igennem borgerskabets monopolagtige ytringsmuligheder med vore synspunkter og motiver for også af denne vej at vinde støtte til vor aktivitet. Endvidere findes her den redegørelse for kildegrundlaget til side 20 og 21 i det forbudte nummer af Vietnam-Solidaritets, som vi lovede offentligheden om en uges tid - for en uge siden. Dette tidsrum var nødvendigt fordi oplysningerne kom fra flere sider og fordi originalmanuskripter blev flyttet fra Vietnam-kontoret i Grønnegade et par timer før Thestrups udsendinge mødte op og det blev kort efter destrueret.

Inden redegørelsen et par oplysninger. Vietnam-Solidaritets er et månedlig organ for Vietnam-indsamlingen - giro 1616 - og De Danske Vietnamkomiteer. Oplaget er på mindst 4.000 eksemplarer og distribueres dels gennem postvæsenet - dels ved uddeling. Det redigeres af et udvalg med Otto Sand som ansvarshavende redaktør. Det forbudte nummer var tredje årgangs syvende nummer.

Det nummer som forsøgt beslaglagt, er formentlig nu under hemmelig distribution. Det indeholdt en række oplysninger om Danmarks binding og støtte til den amerikanske imperialisme. Disse oplysninger skal ikke glemmes på grund af den ydre sensation omkring siderne 20 og 21

og debatten om ytringsfrihed, myndighedernes motiver, eller på grund af morskab over deres planløse tilbagetog.

Vort blad blev altså forsøgt beslaglagt. Men vi har kun viderebragt oplysninger fra offentlig fuldt tilgængelige kilder. Vor "farlighed" beror formentlig på, at vi har kombineret disse oplysninger på en rigtig måde, at vi har draget rigtige slutninger ud fra et meget stort materiale.

Før vi nævner kilderne til de to forbudte sider i Vietnam-Solidaritets vil vi redegøre for, hvordan vi arbejder med indsamling af materiale.

I december 1968 stiftedes De Danske Vietnamkomiteer, der vedtog et politisk grundlag, der bl.a. indeholdt følgende bestemmelse:

3. Vietnamkomiteerne påtager sig at yde direkte støtte til det vietnamsiske folks kamp gennem pengeindsamling og ved at angribe den fælles fjende - USA-imperialismen - overalt hvor den formuleres sig, også under vore egne politiske vilkår. Vi anser i denne forbindelse den politiske kamp mod NATO og afsløringen af amerikansk infiltration i dansk erhvervsliv og politik for væsentlig.

Til at gennemføre dette program punkt ned-sattes bl.a. en række forskergrupper og Bladet Vietnam-Solidaritets redaktion udvidedes betydeligt. En forholdsvis systematisk gennemlæsning af danske og udenlandske kilder vedrørende de overfor skitserede emneområder påbegyndtes. Og Kontakt til en del højtuddannede fagfolk etableredes. Gennem komiteernes internationale udvalg oprettedes forbindelser og udvekslinger med lignende bevægelser i udlandet, især USA, Vesttyskland, Holland og Sverige. Resultatet af vore bestræbelser var og er en strøm af informationer, hvoraf nogle vil blive offentliggjort i en bog, som Forlaget Demos udgiver til foråret. Andre oplysninger er allerede blevet offentliggjort i Vietnam-Solida-

ritet og politisk revy. (Som eksempler kan vi nævne: Danske entreprenørfirmaers strategiske vejbyggeri i Thailand (især Kampsax), om kemisk-biologiske våben, om CIA-virksomhed og en meget stor del af det materiale, som Carl Madsen brugte i Demonstrationssagen). Og så selvfølgelig oplysningerne i det forbudte nummer af Vietnam-Solidaritets, der belyser forskellige sider af samspillet mellem det officielle Danmark og den amerikanske imperialisme.

Men tilbage til grundlaget for siderne 20 og 21.

Den internationale baggrund er beskrevet i en række tidsskrifter såsom Interavia, Electronics World og Wireless World og i bøger "Codebreakers". Som primært kildemateriale har vi anvendt:

Politikens Håndbøger, især Bombefly i Farver (Kbh. 1966).
Flying Review International, især vol. 21, no. 6, Feb. 1966.
Der Spiegel, især en række artikler fra foråret 1969.
Julius Maders forskellige værker, især *Who is Who in CIA* (Berlin 1968).
ilitært Tidsskrift, især side 90-109, 1963 art. af oberstløjtnant F. Skovgård om Elektronisk Krigsførelse").

Af de syv lokaliteter vi omtaler i den nu så berømte kasse på side 21 er den ene Kastellet. Af KTAS' navnebog, spalterne 86 og 87, kan man udlede, at her ligger Forsvarets Efterretningstjenestes hovedkvarter, i hvert fald det officielle. At efterretningsvirksomhed ledes af Efterretningstjenesten, synes vi selv er en såre simpel slutning. De fire næste lokaliteter er taget fra politisk revy, nr 100 april 1968. I denne forbindelse fristes vi til at citere agentchef Nielsen: (Ekstrabladet 6.11.69 spørger om politisk revy nr. 100)

- Så De det pågældende nummer af politisk revy i april i fjord?
- Ja.
- Var kortet ikke strafbart?
- jo, det var en overtrædelse af straffeloven.
- Hvorfor skred De så ikke ind dengang?
- Der bliver jeg Dem svar skyldig. Jeg kan ikke give nogen forklaring. Jeg ved det ikke.

Til BT udtaler samme mand sig samme dag om samme sag:

- Jeg kender intet til den artikel. Det er muligt, at venstreorienterede tid-

skrifter udkommer med den slags, uden vi ved det.

Citat slut!

Vedrørende den sydligst beliggende lokalitet: Vi tør ikke sige, at det beror på gætteri - bl.a. ud fra de modtagerforhold, der bør være til stede og som bl.a. oberstløjtnant Skovgård bemærker i sin artikel - så vi skynder os at anføre Billedbladet, 7. november 1958.

Tilbage er "den hemmelige" i København. Her må det være tilstrækkeligt at anføre dagspressen fra onsdag den 22. oktober og flg. dage vedrørende Kejsergade-afsløringerne.

At vi udnævner den ene til hovedstation er igen en formodning, bl.a. fordi der er så stor (se selv) og ligger nærmest de institutioner, den må formodes at betjene. I det hele taget ved vi ikke, hvad der foregår på disse - og formentlig endnu flere - stationer. Men vi kunne nok drage rigtige slutninger ud fra vor viden om lignende udenlandske stationer. Men det ville formentlig være en *beskrivelse* i straffelovens forstand. Så det tør vi ikke. Når vi nu har gjort rede for kildegrundlag og arbejdsmetode følger vi trang til at fortælle offentligheden og især de to hidsige ministre følgende:

De stater, som man så smukt plejer at kalde "orange", kan ikke undgå at kende disse stationer. Dels fordi de tidligere har været offentliggjort, dels fordi antenner, skærme m.m. står og strittet op i luften. Og derudover - som pointe i det hele: I 20 år har NATO- og Warszawapagt-lande ligget og lægt med hinanden fra den slags mobile eller stationære stationer. Princippet er, at noget af ens eget elektroniske udstyr udsender impulser, som "fjenden" så opfanger og bruger til at lokalisere dette - ens eget - sporingsmateriel med. Og hvis man skal tro den engelsk/amerikanske fagpresse kan man ofte på små uøjeblikke identificere de enkelte apparater, selv om de er blevet flyttet. Dette burde agentcheferne have fortalt de to juridisk uddannede ministre.

At de to magtblokke således har ligget og leget med hinanden i Østersø-området, har den danske offentlighed været *halvt* orienteret om. Dansk presse har givet mange skildringer af den østlige aktivitet, tank bare på alle de gange "trawlere" har været omtalt. Nu kommer vi som lægmænd og

havder, at vi (Danmark) også deltager i dette spil, og at vi oven i købet kun er en brik i USA's globale politik. Hvilken frækhed, ja nærmest landsforræderi.

Om grunden til myndighedernes voldelige udspil kan vi kun gisne. Vi er selvfølgelig tilbøjelig til at tilskrive dem de værste motiver, amerikanerne, NATO, at agentcheferne vil have hævn for Kejsergade, at de vil bevise egen eksistensberettigelse, at de vil have flere bevillinger, at de og de Konservative vil have lukket munden på NATO-modstandere og modstandere af den stadig øgede amerikanske indflydelse, at de slags oplysninger ødelægger det engang vedtagne og dermed generer den psykologiske krigsførelse statslige og private institutioner fører mod det danske folk. (Det skal for øvrigt bare holde mund, betale og kun blande sig i ting, på den måde, den får besked på).

Vi vil overlade til det liberale systems egne talsmand at argumentere ud fra de grundlovssikrede rettigheder og brud på ytringsfriheden, værdier, hvis påberåbelse ikke skal fordunkle alle revolutionære bevægelers almene erfaring: at når magthavere og magtudøvere på en eller anden måde føler sig truet, så reagerer de voldeligt og ofte panisk.

Vi agter at fortsætte vort arbejde i overensstemmelse med vort politiske grundlag, uanset trusler om spionagedomme og beslaglæggelser. Og uanset Det Berlingske Hus' opbakning af magten gennem de løgnagtige og hetz-betonede beskyldninger i BT og Berlingske Aftenavis fra onsdag den 12. november.

Vi arbejder fortsat ud fra parolerne:

USA UD AF VIETNAM.

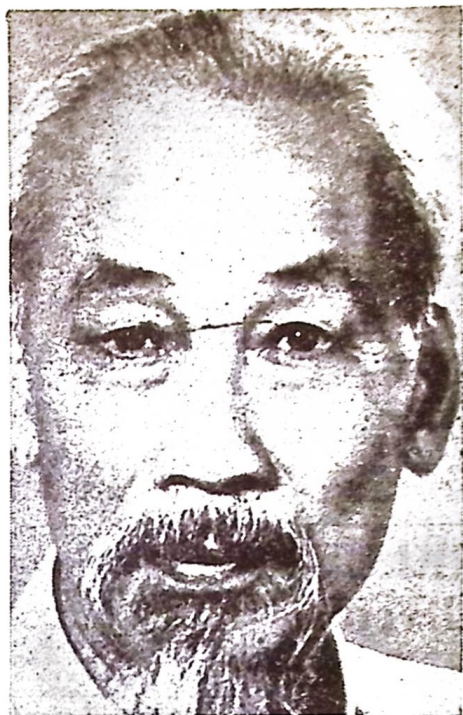
BEKÆMP DEN AMERIKANSKE IMPERIALISME.

NATO UD AF DANMARK.

og agter fortsat at tage initiativer i overensstemmelse hermed.

København den 14. november 1969.

Redaktionen af Vietnam-Solidaritet. Udsendt som pressemeddelelse.

En revolution kan ikke skabes af en enkelt person. En større kraft er nødvendig, hele befolkningen må deltage. Det er derfor, det er nødvendigt, at der udvikles kadre til agitation, propaganda og teoretisk uddannelse og oplysning. De skal være venlige, oprigtige og have et åbent sind. De bør hjælpe hinanden som kammerater, arbejde sammen med masserne, uden hvem de ikke kunne skabe noget som helst. Hver gestus, hver holdning skal erobre folkets hjerter. Revolutionen kræver først og fremmest de politisk bevidstes medvirken. En mand tilslutter sig først revolutionen, når han har forstået, at undertrykkelsen er grunden til hans lidelser. Derfor kan vi ikke lyve overfor folket. Hvis vi gjorde det, kunne skræk for repressalier i vanskelige tider føre til forræderi, hvilket ville være katastrofalt. Overfor folket har en revolutionær ingen ret til hovmod, som om han var en feudal krigshelt. Han må være beskedet.

Ho Chi Minh.

De Sorte Pantere har meddelt, at man er parat til at arrangere frigivelsen af de amerikanske fanger i Nordvietnam mod, at partiets fængslede ledere i USA sættes på fri fod.

Partiets stabschef, David Hilliard, oplyste ifølge Reuter, at nordvietnameserne er villige til at frigive et ikke nærmere angivet antal amerikanske tilfangetagne soldater, dersom de amerikanske myndigheder vil frigive to af panterlederne Huey Newton og Bobby Seale.

FREE HUEY NEWTON!

Newton har siddet fængslet i et år for mord på en politibetjent. En stærk "Free Huey" kampagne søger at få ham fri. Bobby Seale blev i november 1969 idømt fire års fængsel for mord på et medlem af panterne. Fordet er en åbenlys politiprovokation og Seale blev under retsagen udsat for grov mishandling blot fordi han gjorde krav på at forsvare sig selv, da hans forsvarer var blevet syg.

KOMITE - NYT.

I anledning af Fremmedpolitiets indstilling om at nægte de amerikanske deserterører politisk asyl i Danmark, var De Danske Vietnamkomiteer med til at arrangere en demonstration foran justitsministeriet. Ved demonstrationen talte deserterernes advokat Mark Lane og Knud Jensen fra Desertørkomiteen. Trods demonstrationen var arrangeret med meget kort varsel deltog knapt 500 mennesker i den.

SILKEBORG Vietnamkomite er for alvor gået igang med arbejdet. På et medlemsmøde i oktober vedtog komiteen at tilslutte sig De Danske Vietnamkomiteer og starte arbejdet med plancheudstillinger, plakatsætning og løbeseddeluddeling samt indsamling i "Vietnamugen" i november. Interesserede kan henvende sig til: Finn Jensen. Valmuevej 15. 8600 Silkeborg.

GLADSAXE Vietnamkomite holder stadig plancheudstillinger hver lørdag. Programmet for december ser således ud:
Lørdag den 6/12 Helligåndskirken kl 11-14
Lørdag den 13/12 Søborg Torv kl 11-14
Lørdag den 20/12 Helligåndskirke kl 11-14
Mød op og vær med til at dele foldere ud og samle ind til Vietnam-Indsamlingen!

Den 14. november blev der på en lang række skoler og højere læreanstalter afholdt Vietnam-diskussioner. Repræsentanter for De Danske Vietnamkomiteer deltog i mange af disse møder og mødte stor tilslutning til komiteernes synspunkter.

De Danske Vietnamkomiteer har deltaget i forhandlinger om oprettelsen af et FNL kontor i København og er for tiden med til at undersøge mulighederne (de økonomiske) for dette initiativ, der vil have stor betydning for Vietnam-arbejdet i Danmark og imødekomme et af vietnamesernes ønsker.

Om beslaglæggelsen af Vietnam-Solidaritets se andet steds i bladet.

PORTUGAL OG NATO.

Uddrag af rapport forfattet af Dr. S.J. Bosgra og Dr. Chr. van Krimpen i anledning af debatten i Udvalget for Udenrigske anliggender i det hollandske parlament den 30. juni 1969.

Indledning.

Fra forskellige sider, bl.a. i FN's resolutioner fra 1966 og 1967 er der rettet bebrejdelser mod Portugals forbundsfæller i NATO på grund af deres våbenleverancer til Portugal. Portugals medlemskab af NATO skulle, ifølge denne tankegang, være en væsentlig årsag til, at dette land kan fortsætte sine kostbare krige i Afrika.

I en fornylig udkommet rapport fra KVP om Portugal hedder det, at den hollandske ordfører i FN, der udtalte at denne opfattelse var en "total misforståelse" har ret "for så vidt det stort set kan antages, at Portugal også uden for NATO skulle kunne fastholde sine besiddelser i Afrika endnu en årrække, med åbenlys støtte fra Sydafrika og Rhodesia og med tilsløret støtte fra visse vestlige lande. Hvis Portugal ikke længere var medlem af NATO, ville de medlemsstater, som nu udelukkende har bragt en selektiv våbenembargo i anvendelse, ikke længere kunne anvende det argument, at et totalt stop for våbenleverancer til en våbenforbundsfælle ville være en unormal adfærd."

Det har været vor hensigt at undersøge, hvorvidt Portugals medlemskab af NATO har indflydelse på de krige, der føres i Afrika, og hvorvidt den selektive våbenembargo, som visse af NATO-landene benytter, er effektiv.

NATO OG PORTUGAL.

Man kan stille det spørgsmål, hvorfor Portugal i 1949 er blevet optaget i NATO.

Den væsentligste grund hertil var ikke alene Portugals egen strategiske position, men ganske afgjort også NATO's interesse for de oversøiske besiddelser såsom Azorerne, de Kapverdiske Øer og de øvrige besiddelser i Afrika. Med undtagelse af

Azorerne faldt disse områder imidlertid udenfor det officielle NATO-område.

At Portugal var et diktatur, følte ikke indenfor NATO som en større hindring, medens på den anden side Dr. Salazar allerede i 1949 i Nationalforsamlingen erklærede, at han ikke anså sig for bundet til de ideologiske principper i fortalet til Den Nordatlantiske Pakt.

NATO-traktaten blev allerede i 1951 fulgt af en bilateral forsvarsaftale mellem USA og Portugal. I denne aftale blev der truffet forholdsregler med hensyn til den amerikanske militærhjælp til Portugal. Det blev herunder udtrykkeligt bestemt, at amerikanske våben, som leveredes ifølge denne overenskomst, kun måtte anvendes inden for NATO's område (art. 1, sub. 2). I artikel 10 blev det bestemt, at USA på sin side kunne gøre krav på levering af råstoffer fra Portugal og dets kolonier.

I slutningen af 1951 trådte en traktat mellem USA og Portugal angående amerikanske sø- og luftbaser på Azorerne i kraft. Disse betydningsfulde baser midt imellem det europæiske og det amerikanske kontinent kom i 1952 under NATO's kommando.

Traktaten udløb i 1962 og blev ikke forlænget, men baserne opretholdes. Portugal har imidlertid for nylig indtrængende opfordret til genoptagelse af forhandlingerne om dette problem. Hvor væsentlig opretholdelsen af disse baser er, set fra den amerikanske regerings synspunkt, ses af at netop dette er forudsætningen for en fortsættelse af den direkte militære hjælp til Portugal. Denne hjælp finder endnu sted under mange forskellige former og har siden 1951 andraget ialt ca 350.000.000 dollars.

I Lisabon er der etableret en permanent amerikansk militærmission (MAAG) på 24 mand, der har til opgave at koordinere de militære hjælpeydelse, hvad angår opøvelse af personel og anskaffelse af våben.

I 1963 sluttedes en bilateral forsvars-overenskomst mellem Vesttyskland og Portugal. Denne traktat bestemte, at Vesttyskland inden for rammerne af NATO kunne etablere en flådestation i Beja i Portugal. Yderligere enedes man om, at Vesttyskland skulle bygge hospitaler i Portugal, og at hårdt sårede portugisiske soldater fra kolonierne skulle behandles på sygehuse i Tyskland. Som modydelse for brugen af basen lovede Vesttyskland fremdeles at aftage industriprodukter, bl.a. våben til en værdi af omkring 400 millioner gylden.

I 1968 er den vesttyske interesse for luftbasen Beja imidlertid betydelig formindsket. Som grunde angives økonomiske vanskeligheder, F 104-G Starfighter'ens utilfredsstillende øvelsesmuligheder, vanskeligheder med overflyvningen af spansk territorium og Portugals overdrevne finansielle krav.

Også Frankrig fik betydelige interesser på Azorerne i forbindelse med opførelsen af en sekundær base for raketter. Herved fik Frankrig rådighed over en test-afstand på ca 1.600 mil, regnet fra afskydningsbasen i Les Landes i Sydfrankrig. Basen på Flores Island blev taget i brug i oktober 1966. Opretholdelsen af denne base står i direkte forbindelse med den store militære og finansielle hjælp, som Portugal har modtaget fra Frankrig. I modsætning til mange andre lande forbandt Frankrig ingen betingelser, hvad angik brugen i kolonierne, med leveringen af materiellet.

Der er yderligere følgende NATO-baser i Portugal: 2 teststationer for raketter og atomvåben i henholdsvis Espinho og Setubal, en amerikansk sekundær-base på kysten ved Estoril, Montijo-luftbasen ved Lissabon og NATO-kommandoen IBERLANT ligeledes ved Lissabon.

Den samlede værdi af NATO-installationerne på Portugisiske jord andrager 145 millioner

Tjenestetiden i den portugisiske hær er fornylig blevet forlænget til fire år. 10,1% af den mandlige befolkning i den værnepligtige alder er indkaldt. Tallet for Tyskland er 3,9%, England 4%, Frankrig 4,9%. Den amerikanske procentdel i forbindelse med krigen i Vietnam er 8,9%.

I forhold til den samlede befolkning er den portugisiske indsats i Afrika i mandskab ca fem gange så stor som amerikanernes i Vietnam.

ner gylden, af hvilke Portugal kun har ydet 15 millioner. NATO har i Portugal anvendt 7,5 millioner gylden til stipendier til militære studier, som indirekte har været af stor betydning for de portugisiske operationer i kolonierne. Af dette beløb har Portugal selv kun givet $\frac{1}{2}$ million gylden.

DEN PORTUGISISKE ØKONOMI.

Portugal er faktisk endnu et underudviklet land. Den krig, som landet fører i sine kolonier, er en meget stor hindring for en sund økonomisk udvikling. Nationalindkomsten pr indbygger androg i 1967 430 dollars pr år, hvad der bortset fra Tyrkiet var det laveste tal for samtlige medlemsstater i OESO.

En rapport fra FN angiver, at ca 50% af statens indtægter siden 1965 årligt anvendes til forsvaret. Af statsudgifterne gik i 1967 43% til forsvaret, mens dette tal i løbet af første halvdel af 1968 allerede var steget til 48%.

Sammenligner man forsvarsudgifterne med nationalindkomsten, så viser det sig, at de er steget fra 4,5% i 1958 til 7,4 i 1966. I andre vesteuropæiske lande ligger tallet på tre til fire procent.

Officielt hedder det, at Portugal betaler sit forsvar ud af egne midler. Premierminister Caetano indrømmede imidlertid for nylig at pengene bliver taget fra de økonomiske udviklingsprojekter. Det deficit, som opstår herved, bliver navnlig dækket ved hjælp af udenlandske lån.

FN kommer da også til de konklusioner, at de udenlandske lån til Portugal faktisk tjener til at financiere krigsindsatsen.

Disse lån ydes bl.a. gennem Verdensbanken, Den Amerikanske Import-Eksport Bank og Den Internationale Bank for Opbygning og Udvikling.

BRUGEN AF NATO-VÅBEN I KOLONIERNE.

NATO-våben i den forstand, at ejendomsretten til disse våben skulle ligge hos NATO eksisterer ikke. Ethvert medlemsland kan købe de våben, det ønsker. Ganske vist giver Den Nordatlantiske Pakt mulighed for, at NATO-landene leverer våben til hinandens stridskræfter. Men giver landene stiller for det meste betingelser for anvendelsen af de våben, som de leverer in-

PORTUGAL OG NATO.

Uddrag af rapport forfattet af Dr. S.J. Rosgra og Dr. Chr. van Krimpen i anledning af debatten i Udvalget for Udenrigske anliggender i det hollandske parlament den 30. juni 1969.

Indledning.

Fra forskellige sider, bl.a. i FN's resolutioner fra 1966 og 1967 er der rettet bebrejdelser mod Portugals forbundsfæller i NATO på grund af deres våbenleverancer til Portugal. Portugals medlemskab af NATO skulle, ifølge denne tankegang, være en væsentlig årsag til, at dette land kan fortsætte sine kostbare krige i Afrika.

I en fornylig udkommet rapport fra KVP om Portugal hedder det, at den hollandske ordfører i FN, der udtalte at denne opfattelse var en "total misforståelse" har ret "for så vidt det stort set kan antages, at Portugal også uden for NATO skulle kunne fastholde sine besiddelser i Afrika endnu en årrække, med åbenlys støtte fra Sydafrika og Rhodesia og med tilsværet støtte fra visse vestlige lande. Hvis Portugal ikke længere var medlem af NATO, ville de medlemsstater, som nu udelukkende har bragt en selektiv våbenembargo i anvendelse, ikke længere kunne anvende det argument, at et totalt stop for våbenleverancer til en våbenforbundsfælle ville være en unormal adfærd."

Det har været vor hensigt at undersøge, hvorvidt Portugals medlemskab af NATO har indflydelse på de krige, der føres i Afrika, og hvorvidt den selektive våbenembargo, som visse af NATO-landene benytter, er effektiv.

NATO OG PORTUGAL.

Man kan stille det spørgsmål, hvorfor Portugal i 1949 er blevet optaget i NATO.

Den væsentligste grund hertil var ikke alene Portugals egen strategiske position, men ganske gjort også NATO's interesse for de oversøiske besiddelser såsom Azorerne, de Kapverdiske Øer og de øvrige besiddelser i Afrika. Med undtagelse af

Azorerne faldt disse områder imidlertid udenfor det officielle NATO-område.

At Portugal var et diktatur, føltes ikke indenfor NATO som en større hindring, medens på den anden side Dr. Salazar allerede i 1949 i Nationalforsamlingen erklærede, at han ikke anså sig for bundet til de ideologiske principper i fortalet til Den Nordatlantiske Pakt.

NATO-traktaten blev allerede i 1951 fulgt af en bilateral forsvarsaftale mellem USA og Portugal. I denne aftale blev der truffet forholdsregler med hensyn til den amerikanske militærhjælp til Portugal. Det blev herunder udtrykkeligt bestemt, at amerikanske våben, som leveredes ifølge denne overenskomst, kun måtte anvendes inden for NATO's område (art. 1, sub. 2). I artikel 2 blev det bestemt, at USA på sin side kunne gøre krav på levering af råstoffer fra Portugal og dets kolonier.

I slutningen af 1951 trådte en traktat mellem USA og Portugal angående amerikanske sø- og luftbaser på Azorerne i kraft. Disse betydningsfulde baser midt imellem det europæiske og det amerikanske kontinent kom i 1952 under NATO's kommando.

Traktaten udløb i 1962 og blev ikke forlænget, men baserne opretholdes. Portugal har imidlertid for nylig indtrængende opfordret til genoptagelse af forhandlingerne om dette problem. Hvor væsentlig opretholdelsen af disse baser er, set fra den amerikanske regerings synspunkt, ses af at netop dette er forudsætningen for en fortsættelse af den direkte militære hjælp til Portugal. Denne hjælp finder endnu sted under mange forskellige former og har siden 1951 andraget ialt ca 350.000.000 dollars.

I Lisabon er der etableret en permanent amerikansk militærmission (MAAG) på 24 mand, der har til opgave at koordinere de militære hjælpejdelser, hvad angår opøvelse af personel og anskaffelse af våben.

I 1963 sluttedes en bilateral forsvars-overenskomst mellem Vesttyskland og Portugal. Denne traktat bestemte, at Vesttyskland inden for rammerne af NATO kunne etablere en flådestation i Beja i Portugal. Yderligere enedes man om, at Vesttyskland skulle bygge hospitaler i Portugal, og at hårdt sårede portugisiske soldater fra kolonierne skulle behandles på sygehuse i Tyskland. Som modydelse for brugen af basen lovede Vesttyskland fremdeles at aftage industriprodukter, bl.a. våben til en værdi af omkring 400 millioner gylden.

I 1968 er den vesttyske interesse for luftbasen Beja imidlertid betydelig formindsket. Som grunde angives økonomiske vanskeligheder, F 104-G Starfighter'ens utilfredsstillende øvelsesmuligheder, vanskeligheder med overflyvningen af spansk territorium og Portugals overdrevne finansielle krav.

Også Frankrig fik betydelige interesser på Azorerne i forbindelse med opførelsen af en sekundær base for raketter. Herved fik Frankrig rådighed over en test-afstand på ca 1.600 mil, regnet fra afskydningsbasen i Les Landes i Sydfrankrig. Basen på Flores Island blev taget i brug i oktober 1966. Opretholdelsen af denne base står i direkte forbindelse med den store militære og finansielle hjælp, som Portugal har modtaget fra Frankrig. I modsætning til mange andre lande forbandt Frankrig ingen betingelser, hvad angik brugen i kolonierne, med leveringen af materiellet.

Der er yderligere følgende NATO-baser i Portugal: 2 teststationer for raketter og atomvåben i henholdsvis Espinho og Setubal, en amerikansk sekundær-base på kysten ved Estoril, Montijo-luftbasen ved Lissabon og NATO-kommandoen IBERLANT ligeledes ved Lisabon.

Den samlede værdi af NATO-installationerne på Portugisisk jord andrager 145 millio-

Tjenestetiden i den portugisiske hær er fornylig blevet forlænget til fire år. 10,1% af den mandlige befolkning i den værnepligtige alder er indkaldt. Tallet for Tyskland er 3,9%, England 4%, Frankrig 4,9%. Den amerikanske procentdel i forbindelse med krigen i Vietnam er 8,9%.

I forhold til den samlede befolkning er den portugisiske indsats i Afrika i mandskab ca fem gange så stor som amerikanernes i Vietnam.

ner gylden, af hvilke Portugal kun har ydet 15 millioner. NATO har i Portugal anvendt 7,5 millioner gylden til stipendier til militære studier, som indirekte har været af stor betydning for de portugisiske operationer i kolonierne. Af dette beløb har Portugal selv kun givet $\frac{1}{2}$ million gylden.

DEN PORTUGISISKE ØKONOMI.

Portugal er faktisk endnu et underudviklet land. Den krig, som landet fører i sine kolonier, er en meget stor hindring for en sund økonomisk udvikling. Nationalindkomsten pr indbygger androg i 1967 430 dollars pr år, hvad der bortset fra Tyrkiet var det laveste tal for samtlige medlemsstater i OESO.

En rapport fra FN angiver, at ca 50% af statens indtægter siden 1965 årligt anvendes til forsvaret. Af statsudgifterne gik i 1967 43% til forsvaret, mens dette tal i løbet af første halvdel af 1968 allerede var steget til 48%.

Sammenligner man forsvarsudgifterne med nationalindkomsten, så viser det sig, at de er steget fra 4,5% i 1958 til 7,4 i 1966. I andre vesteuropæiske lande ligger tallet på tre til fire procent.

Officielt hedder det, at Portugal betaler sit forsvar ud af egne midler. Premierminister Caetano indrømmede imidlertid for nylig at pengene bliver taget fra de økonomiske udviklingsprojekter. Det deficit, som opstår herved, bliver navnlig dækket ved hjælp af udenlandske lån.

FN kommer da også til de konklusion, at de udenlandske lån til Portugal faktisk tjener til at financiere krigsindsatsen.

Disse lån ydes bl.a. gennem Verdensbanken, Den Amerikanske Import-Eksport Bank og Den Internationale Bank for Opbygning og Udvikling.

BRUGEN AF NATO-VÅBEN I KOLONIERNE.

NATO-våben i den forstand, at ejendomsretten til disse våben skulle ligge hos NATO eksisterer ikke. Ethvert medlemsland kan købe de våben, det ønsker. Ganske vist giver Den Nordatlantiske Pakt mulighed for, at NATO-landene leverer våben til hinandens stridskræfter. Men giver landene stiller for det meste betingelser for anvendelsen af de våben, som de leverer in-

den for rammerne af et militært hjælpeprogram. Således er alle våben, der leveres indenfor det amerikanske hjælpeprogram (MLAP) underkastet den klausul, at de kun må bruges indenfor NATO-området eller indenfor rammerne af NATO. En sådan klausul bliver ved vigtige leverancer fastlagt i en særlig overenskomst. Når NATO-lande ikke mere bruger sådanne våben, går de enten tilbage til giverlandet eller der bliver fra dette lands side truffet en ny bestemmelse. Næsten hele det portugisiske luftvåben er af amerikansk eller vestysk oprindelse og er derfor underkastet "NATO-klausulen". Også en del af flåden falder ind under denne bestemmelse.

Anvendelsen af disse "NATO-enheder" i de portugisiske kolonier er da også udtryk for et traktatbrud. At disse NATO-våben faktisk bliver benyttet i kolonierne bekræftes ikke blot af partisanerne, men også af mange neutrale iagttagere.

Allerede i 1962 indrømmede den amerikanske regering i senatet, at Portugal gjorde ulovlig brug i kolonierne af materiel, som var leveret indenfor den amerikanske bistandsaftale. Den amerikanske regering skulle gentagne gange have protesteret herimod, men den amerikanske hjælp er aldrig blevet standset.

Heller ikke den vesttyske regering har nogensinde foretaget noget for at forebygge at krigsmateriel, som den har leveret, blev brugt i kolonierne. Faktisk var den allerede før leveringen informeret herom, idet de portugisiske myndigheder allerede på forhånd havde gjort deres hensigter på dette punkt klare. De fremsatte det synspunkt, at kolonierne formelt var provinser af Portugal, og at ingen kunne forbyde dem at anvende de leverede våben ved uroligheder i Portugal.

At man ikke veg tilbage for at bruge "NATO-materiel" fremgår også af seks labour-parlamentsmedlemmers vidnesbyrd, folk som i begyndelsen af 1969 aflagde et besøg i Zambia. En del landsbyer i dette land er blevet beskudt af Sabre-jetjagere fra det portugisiske luftvåben, antagelig ved en fejltagelse. Jagerne gjorde ved disse bombardementer brug af luft-til-jord-projektiler af den franske type 447 Sneg på 37 mm.

En anden følge af den store portugisiske indsats i kolonierne er, at portugiserne ved næsten alle NATO-øvelser melder udelblivelse.

Også Portugals finansielle bidrag til NATO er langt under, hvad der kræves. For kort tid siden har et amerikansk kongresudvalg klaget over Portugals ringe NATO-bidrag.

NATO-LEDELSEN OG PORTUGAL.

Skønt de fleste lande i NATO officielt misbilliger Portugals kolonipolitik, får man det indtryk, at den militære ledelse i NATO stort set står bag den portugisiske optræden. General Lemnitzer udtalte i 1963 sin beundring for de portugisiske troppers indsats i de "oversøiske områder". Han sagde, at Portugal kæmpede både for principper og for de uundværlige råstoffer og baser, som var af stor betydning, ikke blot for Europa, men for hele den vestlige verden. En vigtig forsvarer for den portugisiske politik er fremdeles månedsbladet "NATO's Fifteen Nations", som udgives af den kongelige nederlandske forening "Ons Leger" (Vores Hær) under redaktion af H.G. Kruls, pensioneret general i luftværnet. Mange gange siden 1961 er den portugisiske fremfærd i Afrika blevet forsvaret og NATO-landene blevet opfordret til at give Portugal deres støtte.

Mange kendte skikkelser har skrevet i bladet, bl.a. minister Luns, Robert McNamara. NATO's generalsekretær Marlio Brosio og den øverstbefalende i Europa general Lemnitzer priste på 15 årsdagen for bladets beståen dets gode informationer....

KONKLUSIONER.

Portugals medlemskab af NATO er en væsentlig grund til, at landet kan fortsætte sine kostbare krige i Afrika.

Den såkaldte selektive våbenembargo, som visse lande anvender overfor Portugal, er ikke effektiv.

NATO-lande, som tillader, at våben, som de leverer til Portugal, i strid med alle aftaler, bliver anvendt i de portugisiske kolonier, gør sig medansvarlig for det, der foregår der.

Ikke uden grund må NATO forudsættes at bære en indirekte skyld som helhed, når organisationen tøver med at træffe effektive forholderegler til at forhindre, at NATO-medlemmet Portugal anvender våben, der er bestemt for NATO, på en anden måde end den, de er leveret for.

Rotterdam den 19. juni 1969.

Appel om støtte til HUGO BLANCO.

Fra Lima meddeles det, at bondelederen Hugo Blanco er meget alvorligt syg. Man mener at lide at pernicious anæmi, en alvorlig blodsygdom, som kan medføre døden, hvis patienten ikke i tide får den rette lægebehandling.

Hugo Blanco organiserede i årene 1961 til 63 bønderne og landarbejderne i det sydlige Peru i bondesyndikater, som kæmpede for landbefolkningens rettigheder og dens adgang til at besidde jord. I maj 1963 blev han efter en intens politijagt fængslet, anklaget for et mord, som han ikke havde begået. Sammen med flere hundrede bønder fra bondesyndikaterne sad han fængslet uden dom i over tre år, i 1966 dømtes han ved en militærdomstol til 25 års fængsel.

Siden dommen har Hugo Blanco befundet sig under elendige forhold i det gamle fængsel "El Frontón". Tale om at deportere ham til et endnu mere isoleret fængsel blev forhindret af en stærk opinion i Peru og udlandet.

Hu er Hugo Blanco som sagt alvorligt syg, og skal han have blot den mindste udsigt til helbredelse, må han straks flyttes til et civil hospital. Derfor opfordrer vi ALLE til at skrive til Perus præsident for at opnå dette. Det har tidligere vist sig at det *kan* nytte at reagere. Skriv derfor straks til:

Sr. Presidente de la Republica
General Juan Velasco Alvarado.
Palacio de Gobierno. Lima, Peru.

Send samtidig meddelelse herom til: Jens Lohman, Usserød Kongevej 5, 2970 Hørsholm.

The Times skrev den 6/11 om Vietnam-Solidaritet:

Efterretningsvæsenets fremstød synes startet for at forbedre væsenets ry, der i de seneste måneder har været dalende på grund af nålestik fra unge aktivister. Aktivisterne har vist en forbavsende evne til at finde svagheder i sikkerhedsforanstaltningerne og offentliggøre disse. Sikkerhedspolitiet forsøgte tirsdag uden held at beslaglægge det pro-nordvietnamesiske tidsskrift Vietnam-Solidaritet.....

De Danske Vietnamkomiteer og Vietnam-Indsamlingen har kontortid hver mandag til fredag kl. 16 til 19.30 og lørdag kl. 11 til 14. Telefon 14 15 37. Grønnegade 37 1107 Kbh. K. På kontoret kan købes og afhentes materialer fra og om Vietnam.

Vietnam-Solidaritet er månedligt organ for Vietnam-Indsamlingen og De Danske Vietnamkomiteer. Bladet redigeres af et udvalg. Ansvarlig: Otto Sand, Pr. Jørgensgade 12 A 2200 N. Adresse: Grønnegade 37, 1107 K.

den for rammerne af et militært hjælpeprogram. Således er alle våben, der leveres indenfor det amerikanske hjælpeprogram (MLAP) underkastet den klausul, at de kun må bruges indenfor NATO-området eller inden for rammerne af NATO. En sådan klausul bliver ved vigtige leverancer fastlagt i en særlig overenskomst. Når NATO-lande ikke mere bruger sådanne våben, går de enten tilbage til giverlandet eller der bliver fra dette lands side truffet en ny bestemmelse. Næsten hele det portugisiske luftvåben er af amerikansk eller vesttysk oprindelse og er derfor underkastet "NATO-klausulen". Også en del af flåden falder ind under denne bestemmelse.

Anvendelsen af disse "NATO-enheder" i de portugisiske kolonier er da også udtryk for et traktatbrud. At disse NATO-våben faktisk bliver benyttet i kolonierne bekræftes ikke blot af partisanerne, men også af mange neutrale iagttagere.

Allerede i 1962 indrykkede den amerikanske regering i senatet, at Portugal gjorde ulovlig brug i kolonierne af materiel, som var leveret indenfor den amerikanske bistandsaftale. Den amerikanske regering skulle gentagne gange have protesteret herimod, men den amerikanske hjælp er aldrig blevet standset.

Heller ikke den vesttyske regering har nogensinde foretaget noget for at forebygge brug af krigsmateriel, som den har leveret, blev brugt i kolonierne. Faktisk var den allerede før leveringen informeret herom, idet de portugisiske myndigheder allerede på forhånd havde gjort deres hensigter på dette punkt klare. De fremsatte det synspunkt, at kolonierne formelt var provinser af Portugal, og at ingen kunne forbyde dem at anvende de leverede våben ved uroligheder i Portugal.

At man ikke veg tilbage for at bruge "NATO-materiel" fremgår også af seks Labour-parlamentsmedlemmers vidnesbyrd, folk som i begyndelsen af 1969 aflagde et besøg i Zambia. En del landsbyer i dette land er blevet beskudt af Sabre-jetjagere fra det portugisiske luftvåben, antagelig ved en fejltagelse. Jagerne gjorde ved disse bombardementer brug af luft-til-jord-projektiler af den franske type 447 Sneg på 37 mm.

En anden følge af den store portugisiske indsats i kolonierne er, at portugiserne ved næsten alle NATO-øvelser melder udeblivelse.

Også Portugals finansielle bidrag til NATO er langt under, hvad der kræves. For kort tid siden har et amerikansk kongresudvalg klaget over Portugals ringe NATO-bidrag.

NATO-LEDELSEN OG PORTUGAL.

Skønt de fleste lande i NATO officielt misbilliger Portugals kolonipolitik, får man det indtryk, at den militære ledelse i NATO stort set står bag den portugisiske optræden. General Lemnitzer udtalte i 1963 sin beundring for de portugisiske troppers indsats i de "oversøiske områder". Han sagde, at Portugal kæmpede både for principper og for de uundværlige råstoffer og baser, som var af stor betydning, ikke blot for Europa, men for hele den vestlige verden. En vigtig forsvarende for den portugisiske politik er fremdeles månedsbladet "NATO's Fifteen Nations", som udgives af den kongelige nederlandske forening "Ons Leger" (Vores Hær) under redaktion af H.G. Kruls, pensioneret general i luftværnet. Mange gange siden 1961 er den portugisiske fremfærd i Afrika blevet forsvaret og NATO-landene blevet opfordret til at give Portugal deres støtte.

Mange kendte skikkelser har skrevet i bladet, bl.a. minister Luns, Robert McNamara. NATO's generalsekretær Manlio Brosio og den øverstbefalende i Europa general Lemnitzer priste på 15 årsdagen for bladets beståen dets gode informationer....

KONKLUSIONER.

Portugals medlemskab af NATO er en væsentlig grund til, at landet kan fortsætte sine kostbare krige i Afrika.

Den såkaldte selektive våbenembargo, som visse lande anvender overfor Portugal, er ikke effektiv.

NATO-lande, som tillader, at våben, som de leverer til Portugal, i strid med alle aftaler, bliver anvendt i de portugisiske kolonier, gør sig medansvarlig for det, der foregår der.

Ikke uden grund må NATO forudsættes at bære en indirekte skyld som helhed, når organisationen tøver med at træffe effektive forholdsregler til at forhindre, at NATO-medlemmet Portugal anvender våben, der er bestemt for NATO, på en anden måde end den, de er leveret for.

Rotterdam den 19. juni 1969.

Appel om støtte til HUGO BLANCO.

Fra Lima meddeles det, at bondelederen Hugo Blanco er meget alvorligt syg. Man mener at lide af pernicious anæmi, en alvorlig blodsygdom, som kan medføre døden, hvis patienten ikke i tide får den rette lægebehandling.

Hugo Blanco organiserede i årene 1961 til 63 bønderne og landarbejderne i det sydlige Peru i bondesyndikater, som kæmpede for landbefolkningens rettigheder og dens adgang til at besidde jord. I maj 1963 blev han efter en intens politijagt fængslet, anklaget for et mord, som han ikke havde begået. Sammen med flere hundrede bønder fra bondesyndikaterne sad han fængslet uden dom i over tre år, i 1966 dømtes han ved en militærdomstol til 25 års fængsel.

Siden dommen har Hugo Blanco befundet sig under elendige forhold i det gamle fængsel "El Frontón". Tale om at deportere ham til et endnu mere isoleret fængsel blev forhindret af en stærk opinion i Peru og udlandet.

Hu er Hugo Blanco som sagt alvorligt syg, og skal han have blot den mindste udsigt til helbredelse, må han straks flyttes til et civil hospital. Derfor opfordrer vi ALLE til at skrive til Perus præsident for at opnå dette. Det har tidligere vist sig at det kan nytte at reagere. Skriv derfor straks til:

Sr. Presidente de la Republica
General Juan Velasco Alvarado.
Palacio de Gobierno. Lima, Peru.

Send samtidig meddelelse herom til: Jens Lohman, Usserød Kongevej 5, 2970 Hørsholm.

The Times skrev den 6/11 om Vietnam-Solidaritets:

Efterretningsvæsenets fremstød synes startet for at forbedre væsenets ry, der i de seneste måneder har været dalende på grund af nålestik fra unge aktivister. Aktivisterne har vist en forbavsende evne til at finde svagheder i sikkerhedsforanstaltningerne og offentliggøre disse. Sikkerhedspolitiet forsøgte tirsdag uden held at beslaglægge det pro-nordvietnamesiske tidsskrift Vietnam-Solidaritets.....

De Danske Vietnamkomiteer og Vietnam-Indsamlingen har kontortid hver mandag til fredag kl 16 til 19.30 og lørdag kl. 11 til 14. Telefon 14 15 37. Grønnegade 37 1107 Kbh. K. På kontoret kan købes og afhentes materialer fra og om Vietnam.

Vietnam-Solidaritets er månedligt organ for Vietnam-Indsamlingen og De Danske Vietnamkomiteer. Bladet redigeres af et udvalg. Ansvarlig: Otto Sand, Pr. Jørgensgade 12 A 2200 N. Adresse: Grønnegade 37, 1107 K.

DEN AMERIKANSKE IMPERIALISMES PROBLEMER.

I november 1968 offentliggjorde Henry A. Kissinger, som var professor i politisk videnskab ved Harvard, en artikel, hvori han opstiller et udenrigspolitisk program og giver gode råd til USA's kommende præsident om landets udenrigspolitiske problemer. x)

Nixon, som kort efter blev valgt til præsident, må have fundet Kissingers råd så gode, at han valgte ham til sin specielle rådgiver i nationale sikkerhedsspørgsmål. Kissingers gode råd er holdt i den politiske videnskabs fagsprog. For at give dette fagsprog et konkret indhold er hans artikel her sammenholdt med den tale, som præsident Nixon holdt natten til den 4. november 1969 om USA's vietnampolitik, og som Kissinger har været med til at udarbejde.

x) Artiklen findes i en forkortet udgave i "Dialogue", vol. 2, nr 3, 1969. Dialogue er et halvofficielt tidsskrift udsendt af den amerikanske informationstjeneste. Det er denne forkortede udgave, der er anvendt til ovenstående artikel.

uden at anføre konkrete eksempler fastslår Kissinger først i artiklen, at det bipolare system, som i årene efter anden Verdenskrig gjorde sig gældende i international politik, og som bestod i, at de to supermagter Sovjetunionen og USA politisk og militært dominerede resten af verden, omkring 1960 brød delvis sammen. Det delvise sammenbrud skyldtes, at supermagterne på trods af deres militære overlegenhed ikke længere var i stand til politisk at dominere de mindre lande, som det f.eks. viste sig i april 1961, hvor verdens stærkeste militærmagt USA måtte af finde sig med, at en større kontrarevolutionær invasionsstyrke, trænet og uddannet i Florida og Guatemala til at knuse Fidel Castros revolution på Cuba, i løbet af få dage blev nedkæmpet.

Kissinger konkluderer derfor, at den nye præsidents udenrigspolitiske opgave må være at genskabe stabilitet i det internationale politiske system, så der bliver tilvejebragt en ny verdensorden. For at tilvejebringe denne "nye verdensorden" må der ske ændringer i de udenrigspolitiske midler, som USA benytter sig af. Det verdensomspændende system af militære

alliancer (NATO, SEATO, CENTO osv), som USA opbyggede i årene efter den Anden Verdens krig, er ikke længere noget effektivt middel.

NATO, som var det mest vellykkede led i dette system, har det ikke været muligt for USA at engagere i Vietnamkrigen.

Kissinger mener, at det er formålsløst fortsat at forsøge, men til gengæld må de europæiske NATO-lande så også respektere, at USA ikke tager hensyn til deres synspunkter om krigen. Præsident Nixon har tydeligvis fulgt Kissingers råd på dette punkt. I Vietnamtalen findes der ingen antydning af, at han ønsker, at de europæiske lande engagerer sig i Vietnamkrigen.

I artiklen behandler Kissinger også USA's politik overfor Den Tredie Verden, og han mener, at USA's opgave her fortsat er at medvirke til at opbygge stabile regeringer, som kan blive et led i den "nye verdensorden". USA's udenrigspolitik efter Nixons overtagelse af præsidentembedet og hans Vietnamtale viser tydeligt, at man viderefører linien fra Johnson, hvor en stabil regering i hovedsagen er lig en militærregering eller et fascistisk diktatur.

Til slut i artiklen forsøger Kissinger at besvare spørgsmålet om, hvilken rolle USA skal spille i verden, og hvilke interesser amerikanske udenrigspolitik har. Kissinger skriver, at svaret er svært at formulere, da det er en del af amerikansk folkløre, at mens andre stater har interesser, har USA forpligtigelser. (Denne folkløre dyrker Nixon også i sin tale, hvor han siger, at "en nation ikke kan forblive stor,

hvis den fornår sine allierede og svigter sine venner"). Men på trods af disse formuleringsvanskeligheder når Kissinger frem til, at det først og fremmest er USA's udenrigspolitiske interesse at skabe den tidligere omtalte "nye verdensorden". I stedet for de omtalte militæralliancer skal der nu dannes en række regionale koalitioner, som støttes af USA. De regionale koalitioner skal have ansvaret for de fleste spørgsmål, mens USA først og fremmest skal beskæftige sig med de generelle rammer for "regionens orden" (the overall framework of order).

Selv om Nixons Vietnamtale ikke indeholder noget om en regional koalition i Sydøstasien, kan der næppe være tvivl om, at den vietnamisering af krigen, som Nixon satte igang under sit besøg i Sydvietnam i juli måned, og hvor den amerikanske øverstkommanderende general Abrams ordrer blev ændret, så de amerikanske troppers primære opgave blev at sætte de sydvietnamesiske tropper i stand til selv at føre krigen, var et skridt på vejen.

Da Kissinger i november 1968 skrev sin artikel, mente han, at det var muligt at få den amerikanske ungdoms tilslutning til sit udenrigspolitiske program. I Nixons tale er det håb opgivet. I slutningen af talen appellerede Nixon om støtte til sin Vietnam-politik fra "det store tavse flertal af mine landsmænd" - det flertal som i anden forbindelse er blevet betegnet som: de ikke unge, de ikke farvede og de ikke fattige.

Som det fremgår er der ikke sket nogen ændringer i den amerikanske imperialisme. Nixon's og Kissingers forsøg på at gøre den stilfærdig, ændrer den ikke.

HAR DU BETALT FOR VIETNAM-SOLIDARITET ?
G I R O 16 16 G I R O 16 16

Vietnamindsamlingen
Grønnegade 37

giro 16 16

De Danske Vietnamkomiteer giro 15 16 50
Grønnegade 37.

Forlaget Demos
Grønnegade 37

giro 90 946

VI MANGLER HJÆLP - VI MANGLER PENGES.

Vietnamkomiteernes virksomhed er efterhånden blevet så omfattende, at det er nødvendigt for os at ansætte en fast kontormand til at varetage det daglige arbejde på kontoret i Grønnegade. Vi har manden - men vi mangler penge til hans løn! Derfor beder vi alle vore læsere overveje om de kan være med til at

løse dette - efterhånden ret presserende - problem ved at tegne sig for et fast månedlig beløb (foreløbig for et halvt år) på f.eks. 50 kr - eller gerne mere.

Pengene indsendes til De Danske Vietnamkomiteer, Grønnegade 37. 1107 K. på giro 15 16 50 mærket "kontorhjælp".

15. NOVEMBERDEMONSTRATIONEN.

Den 15. november afholdt De Danske Vietnamkomiteer en demonstration under parollerne:

USA UD AF VIETNAM
BEKÆMP USA-IMPERIALISMEN
NATO UD AF DANMARK

I demonstrationen deltog 20.000 mennesker, der gennemførte den som planlagt - fredeligt og disciplineret. Demonstrationens gennemførelse og størrelse var en sejr for Vietnambevægelsen i Danmark og viste, at De Danske Vietnamkomiteer har nået et politisk og organisatorisk niveau og opnået en sådan tillid blandt deltagerne, at massearrangementer kan gennemføres i nøje overensstemmelse med de planer, der er vedtaget før demonstrationen af Komiteernes aktivister.

Næste måneds moratorie-dage vil blive markeret med en Vietnam-uge fra den 13. december til den 20.

Vietnamugens første dage vil blive præget af film, møder og udstillinger. Midt på ugen vil der blive gennemført Vietnamdebatter på skoler, lærestalter og arbejdspladser og ugen afsluttes på FNL's 9-års dag med et offentligt møde efterfulgt af en sejrsmæssig fest med politisk diskussion, dokumentarspil og musik. Under hele ugen vil der blive samlet ind til FNL.

Til dette arrangement har vi igen brug for alle vore aktivister - både til planlægning og udførelse af de mange opgaver.

Altså husk: der er også brug for DIN indsats.

De Amerikanske Tab i Vietnam.

Denne opgørelse over amerikanske tab er baseret på den amerikanske regerings egen statistik. Tallene er lavere end de tal Befrielsesfronten opgiver. De første tal dækker perioden 1. januar 1961 til 3. oktober 1969. Tallene i parentes viser stigningen fra 27. september til 3. oktober 1969.

Døde	38.887 (64)
Dræbt "uden for slagmarken"	6.711 (49)
Sårede	254.374 (900)
Savnede	1.337

GI-ofre ialt 301.209
fra "Guardian"

DESERTØRSAGEN - ELLER HVORDAN "HUMANIS- MEN PRAKTISERES.

af Knud Jensen.

Den endnu ikke afsluttede desertørsag har rodet op i en hel del besynderlige handlemåder. Fremmedpolitiet, hvis opgave er at sørge for at foranstalte undersøgelser i tilfælde af anmodning om politisk asyl foretog en række "undersøgelser", nemlig spurgte Ted Price og Reginald Alderton om navn og data, samt om deres forbindelse med Mark Lane. Derudover frembragte man en Interpol-rapport fra Paris og lod Berlingske Tidendes journalist Anders Wiig kende indholdet før justitsministeriet. Desertørernes advokat, Jørgen Jacobsen, havde forinden anmodet om aktindsigt, og det fik han - vel at mærke efter at hele sagen var fordrejet af koalitionen Fremmedpoliti/Berlingske. Jørgen Jacobsen havde i forbindelse med afhøringen anmodet om tilladelse til at overvære den, hvad der blev ham nægtet. Der er endnu ikke kommet svar fra justitsministeriet på en klage over denne afgørelse.

Det mest fantastiske i fremmedpolitikens "undersøgelser" og fremgangsmåde, er ikke disse "undersøgelses" tvivlsomme karakter eller den efterfølgende fremgangsmåde, men at man i fuld offentlighed kan tillade sig at nøjes med disse og oven i købet bakkes op af justitsministeriet. Til trods for, at både Jørgen Jacobsen og Desertørkomiteen har forsøgt at få justitsministeriet til at fremskaffe et retsudskrift fra den højst tvivlsomme narkotika-dom over Alderton, blev dette afvist som unødvendigt. Vi har selv siden fremskaffet dette retsudskrift, og det indgår nu i klagen til ombudsmanden.

Ligeså fantastisk som selve afgørelsen på sagen er den fordrejning som Det Berlingske hus har lanceret. Man har intet kunne finde at bebrejde Ted Price, men alle artikler i de borgerlige blade har fuldstændig overset denne kendsgerning. Med få undtagelser har NATO-bladene villigt stillet sig til rådighed for en fordrejning af mindst lige så kraftige dimensioner som i forbindelse med de vserende efterretningssager.

Ted Price og Reginald Alderton blev ofre for en politisk afgørelse. Handelen gik

i korthed ud på, at én kunne få lov at blive, den anden skulle ud. De radikale forhandlingspartnere var imidlertid ikke særlig kløgtige. Formuleringen i forbindelse med Ted Price, der allerede en gang har været offer for dansk fremmedpoliti, åbner mulighed for, at Ted Price kan sendes tilbage til Frankrig, hvis Frankrig vil tage imod ham. Ikke alene kan han sendes tilbage, men det har samtidig betydet, at de radikale har vasket deres hænder i forbindelse til fremmedpolitiket. Sven Skovmand, der i maj rejste spørgsmålet om Ted Prices uretmæssige afvisning, er i realiteten blevet komplet til grin ved hjælp af den radikale gruppe i Folketinget. Herregud, de vil så gerne, de kan bare ikke - Eller hvordan?

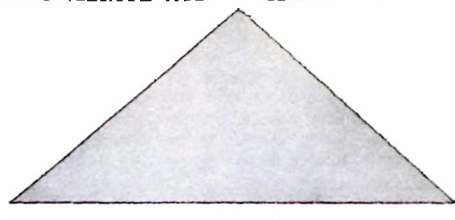
Justitsministerens afslag på, at Reginald Alderton kunne blive i landet, mens ombudsmanden undersøgte sagen, blev blankt afslået med et: ombudsmanden kan give mig en næse, men ikke ændre afgørelsen. Vi mindes at der i oktober fandtes en meget større velvilje, da en polsk flygtning, der såvel i Polen som i Danmark havde begået kriminelle handlinger, fik lov til at blive indtil FN's flygtningekommissær havde set på sagen - men han kom jo selvfølgelig også fra Polen.

Dansk Flygtningehjælp har i denne sag ikke blot overtrådt sin egen formålsparagraf men også afsløret sit humanitære fjæs som overordentlig ensidigt. Samtidig med, at man kunne støtte en desertør fra Laos, der ikke ville kæmpe i den skjulte krig i Laos, kunne man principielt ikke støtte, at desertører var politiske flygtninge, når de kom fra USA. Dansk Flygtningehjælp står imidlertid ikke alene, med undtagelse af Mellemløkeligt Samvirke og Dansk Røde Kors har følgende "humanitære" organisationer støttet Isi Foighel i den famøse "reddegørelse", nemlig: Caritas, Dansk Folkehjælp, Dansk Samråd for Forenede Nationer, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Kvinders Nationalråd, Den Danske Folkekirkes Nødhjælp, Den danske nationalkomite for World University Service, Landsorganisationen Red Barnet og Mosaik Trossamfund. Man må

håbe, at det bekommer dem vel. Og især må
Det Mosaiske Trossamfund være stolt af
sin indsats for flygtningene!

Man har i afgørelsen lagt særlig vægt på,
at Ted og Regi var frivillige soldater.
Men også her har man overset det vigtig-
ste, nemlig at frivillige er mange ting.
Mellem 80 og 85 % af den amerikanske hær
er "frivillige". Ser man på de indkaldtes
og de frivilliges tjenestetid ser sagen
således ud:

STØT VIETNAM'S KAMP - GIPO 16 16.

	Indkaldt.	Frivillig.
Aktiv tjeneste	2 år	3 år
Aktiv reserve. Dvs Nationalgarde, Hjem- meværn el. tjeneste en weekend pr. måned + sommertjeneste.	4 år	1 år
Inaktiv reserve. Kan mobiliseres.	0 år	2 år
	6 år	6 år

At være frivillig medfører altså, at man
reelt har to års kortere tjenestetid, at
man til dels selv kan vælge uddannelses-
retning, hvorimod man som indkaldt kan
være helt sikker på, at man bliver ind-
kaldt til infanteriet og bliver sendt
til en kampzone. Man kan kun blive mili-
tærnægter, hvis man tilhører en religion,
der traditionelt er pacifistisk, og den
status gives kun i meget få tilfælde.

Det skal nævnes, at både Ted og Reginald
har forsøgt at henvende sig til Flygt-
ningehjælpen, men desværre var der ingen
af de overordnede til stede, som de kun-
ne tale med. Det blev lovet, at en, der
kunne udtale sig ville ringe, men det
skete naturligvis heller ikke.

Uanset at resultatet af sagen blev en
umenneskelig afgørelse, må sagen allige-
vel betragtes som en sejr, for sjældent
har så mange afsløret sig så grundigt
på så kort tid. Det er iøvrigt ud til,
at Sverige vil give "den farlige forbry-
der" Reginald Alderton asyl.

SOLIDARITET MED VIETNAM - STØT VIETNAM-SO-
LIDARITET - giro 16 16 -

SE HVAD THIEU ØNSKER NU.

Mr. Sosli: Hvis USA efterlader luftstyrker,
artilleri og logistisk støtte, tror De så,
at Deres landtropper ved udgangen af 1970
vil være i stand til at modstå ethvert
pres fra fjenden?

Præsident Thieu: Nej. 1970 er ikke tilstræk-
keligt.....

Mr. Scali: Venter De, at præsident Nixon
vil bekendtgøre en tredje tilbagetrækning
af amerikanske tropper på et eller andet
tidspunkt efter den 15. december?

Præsident Thieu: Vi er blevet enige om, at
når som helst vi ønsker at erstatte flere
amerikanske tropper, må vi diskutere det
sammen. Præsident Nixon har endnu ikke
fortalt mig om den næste tilbagetrækning
i 1970, og vi afventer en ny plan angående
dette.

Mr. Scali: Har præsidenten ikke engang givet
Dem en forsøgsvis tidstabel?

Præsident Thieu: Nej, ikke endnu..... Pro-
blemet er ikke at slå til (!) og stikke
af, men at hjælpe dette lille land til at
vokse op og blive stærkt... så at USA
kan være frit og stå bag os og hjælpe os
økonomisk og med mere raffinerede våben,
som f.eks. atomvåben, som vi ikke har.
Mr. Raynolds: Hvilke andre raffinerede
våben?

Præsident Thieu: Atomvåben.

AEC's Issues and Answers, Sept. 28. Taget
fra I.F. Stones Weekly. 6/10/69.

VERDENSLITTERATUREN, VIETNAM OG OS ?

Da Goethe opfandt begrebet verdenslitteratur, var den geografiske og kronologiske afgrænsning af emnet klar nok: både kultur og litteratur er for europæeren noget, der er opstået i den antikke verden og som har forplantet sig vestover og nordpå i de knap tre årtusinder, der er forløbet siden Homer begik sin Iliade. Omkring sidste århundredeskifte opstod en vis interesse for eksotiske elementer fra fjernere kulturer, men enhver kan ved hjælp af normalt accepterede opslags- og oversigtsværker forsikre sig om, at verden er hvid og at dens kulturelle centrum er og altid har været Europa.

Den lille bog, Bo Cavefors nu har sendt på markedet for 10 sv. kroner, kan give os alle en lille chance for at begynde på en revision af vores litterære verdensbillede. Den nuværende oversættelse bygger på to franske forlag, og allerede dens valg af titel viser i et glimt hvor nødvendig en omstillingsproces er for europæeren. Den oprindelige titel er: Den nye fortælling på vers om Kim, Van og Kieu. Nu er det sådan, at Kim og Kieu er bogens dominerende par i kraft af deres elskov, mens Van tilsyneladende er en inferior søster til beretningens store kvindeskikkelse, Kieu. Følgelig er Van strøget i den svenske titel. Van er imidlertid mere væsentlig, end man måske tror, fordi hun er det element i bogen, der lukker læsernes øjne op for, at det er andet end en gripende kærlighedshistorie, nemlig (bl.a.) en endnu mere gripende beretning om kvindens sociale placering i et feudalsamfund under opløsning. Van er altså den figur i bogen, der lettest gør det muligt for læseren at opdage, hvorfor bogen er mere smuk og gripende end de fleste andre banele eller komplicerede kærlighedsberet-

ninger. Betingelsen for bogens kunstneriske værdi synes nemlig at ligge mere i dens almene baggrund end i selve historien. Bogen er blevet til i begyndelsen af 1800 tallet, mens dens historie foregår i Kina omkring 1550. På denne måde kan forfatteren i en projicering skildre sin samtids Vietnam: det næsten opløste feudalsamfund, der åbner mulighed for korruption, mandarinvalde og prækapitalistisk udbygning. I bogen er det ikke vanskeligt at se, at det er den kinesiske dominans, den undertrykte harme er rettet imod, men for europæeren er det vel ikke uden betydning, at der ikke forløber mange år efter forfatterens død i 1820 før det er franskmænd, der overtager kinesernes rolle som det vietnamesiske folks politiske og kulturelle herrer. Det er vel ikke uforståeligt, at bogen om Kim, Van og Kieu i dag ud fra et nationalt synspunkt er en elsket bog i Vietnam, men det er samtidig karakteristisk for Vietnams nuværende situation, at den også indtager en central plads i den marxistiske debat.

"Kim och Kieu" bør læses af mange fordi det er en god bog. Men den bør også blive anledning til at mange endnu en gang gør sig klart at der eksisterer en verden, der ikke vil nøjes med Abraham, Isac og Jacobs ene gud og med Platons og Paulus og Goethes todeling af universet. Når vi så har set denne mangfoldige og revolutionære verden og har lært noget af den, kan vi vel passende vende hjem og spørge: hvornår og hvordan ændrer vi vores nationale holdning til en marxistisk analyse; Europa kan godt se anderledes ud, når man har været ude på Verdenshavet.

Peter Søby

Nguyen Du: "Kim och Kieu", Bo Cavefors
Bokförlag 1969, oversat af Magnus Redlund,
Claes Hylinger, Lars Lindvall, med indledning af Michel Poang). Kan bestilles gennem Forlaget Demos, Grønnegade 37. 1107 K.

REVOLUTIONÆRE BEVÆGELSER I GUATAMALA.

I 1954 foranstaltede USA en revolution mod landets socialistisk prægede regering, der var kommet til magten ved en revolution i 1944. Denne kontrarevolution i 1954 ledtes fra nabolandene og i den deltog seks USA-fly styret af nordamerikanske piloter og lastet med napalmbomber.

Siden da, har Guatemala været under stor kapitalismens og imperialismens jernstyre. Fagforeninger betegnes som udslag af kommunisme. Politiet bærer skudsikre veste og afpatruljerer kun gaderne i jeeps, og højreorienterede terrororganisationer trives. De værste højreekstremistiske og regeringsstøttede terrororganisationer er NOA (Den ny anti-kommunistiske Organisation) og MANO (Den organiserede anti-kommunistiske bevægelse) som plejer at advare deres ofre med meddelelsen "Dine dage er talte, MANO spørger ikke". Hvis ofret ikke straks flygter til udlandet bliver han tortureret, skudt eller smidt sønderskåret i en grøftekant.

Efter kontrarevolutionen i 1954 fulgte en hensynsløs jagt på alle det ny styres modstandere, og kun PGT (Guatemalas kommunistiske Parti) kunne gå under jorden og beholde organisationens rammer intakte. Den eneste væbnede modstand kom fra bønderne og landarbejderne, men den var uorganiseret og endte med en massakre.

I juli 1960 gjorde en gruppe unge under ledelse af en løjtnant fra hæren et mislykket forsøg på at indtage militærområdet Cobán og den 13. november 1960 fandt et mislykket oprør sted blandt unge officerer, sergenter og militærpoliti i hovedstaden. Aktionen mislykkedes, men der skabtes en spontan kontakt med bønderne og den 6. marts 1961 dannedes 13. novemberbevægelsen MR-13.

DEN VÆBNEDE KAMP - MR-13 OG F.A.R.

Regeringen begyndte at jage den ny organisation, men for første gang svarede de forfulgte med våbenild. I begyndelsen af 1962 rejste MR-13's leder Yon Sosa til banandistriktet Izabal, hvor der blev annekteret våben og store pengesummer

fra United Fruit's kontorer. Derefter deltes MR-13 i tre kolonner. De to kolonner opløstes, men den tredje under ledelse af Yon Sosa og Turcios Lima fik god

kontakt med bønderne i bjergene. Senere vendte de tilbage til byen og dannede byguerillagruppen "Marco Antonio Gutierrez" og støttede en folkelig revolte under en krise i marts/april.

I efteråret 1962 dannedes FAR (Fronten af Væbnede Styrker), som i begyndelsen bestod af grupper fra MR-13 og PGT. MR-13 havde den militære ledelse og det kommunistiske parti den politiske. I januar 1963 begyndte guerillakrigen i Guatemala med en styrke, som især bestod af bønder fra Izabalegnen. I oktober 1963 dannedes i Sierra de las Minas guerillafronten "Edgar Frei" (FGEI) under ledelse af Turcios Lima. I 1963 foretog forsvarsministeren Peralta Azurdia et militærkup, som blev anbefalet og planlagt af Kennedy i samråd med CIA og OAS (Organisationen af Latinamerikanske Stater). Volderegimet i Guatemala blev institutionaliseret.

Efter indre opgør og stridigheder dannedes i marts 1963 det ny FAR ved forening af guerillafronten Edgar Frei og PGT. I 1966 lykkedes det kommandanten Turcios Lima at komme til Havanna og tale for Guatemalas revolution ved Den Tricontinentale Konference. Sidst på året døde han ved en færdselsulykke og efterfulgtes af Cesar Montes,

som sidst på året 1967 brød difinitivt med PGT, og FAR overtog derefter det politiske ansvar. I 1968 forenedes FAR og MR-13 under fællesbetegnelsen FAR. For nylig har Yon Sosa forladt FAR og erklæret, at han vil genoprette MR-13.

FAR's KAMP.

FAR kæmper både i bjergene og i byerne og slår hårdt til mod regeringens og USA-ejede foretagender. Der findes militært trænnede enheder med kampdygtige soldater. FAR fører en intensiv politisk kamp i fagforeningerne og støtter med våben arbejdernes kamp for et retfærdigere samfund, ligesom FAR's studenterafdeling har udført væbnede aktioner mod USA's ambassade og mod USA-ejede virksomheder. I byerne er FAR's rolle at forsvare og opretholde forbindelsen med guerillaen i bjergene, slå hårdt til mod imperialisterne og deres håndlangere i byerne og føre politisk agitation på alle planer for på den måde at udvide støtten hos folket.

DANSK ERHVERVSLIV OG U-LANDENE

M. Wandel-Petersen: *Dansk Erhvervsliv og U-landene*. 116 s. ill. Mellemfolkeligt Samvirke. Kr 8.10.

M. Wandel-Petersen stiller sig i denne bog som opgave "at påvise, hvilken betydning det har for Danmark at udvide sit økonomiske samarbejde med u-landene og hvad disse lande specielt vil kunne have ud af et samarbejde med os". Som mere ideelt betonedede grunde for u-lands-hjælp nævnes: "det humanitære motiv (uhyggelig elendighed og social urimelighed), bidrag til afspænding, at undgå kommunisme og revolution, udvikle verdenshandelen, sikre råvareleverancer, inddrage u-landenes intelligensreserve osv". Den mere nationalt betonedede danske interesse i u-landene: "bevarelse af vor prestige, sikre os venner og allierede i internationale forsamlinger og tæt økonomisk tilknytning til disse lande." Endvidere de politiske partiers søgen efter ideer til især ungdommen (fritidens anvendelse!)

Efter mere almindelig snak når Wandel-Petersen til de erhvervsmæssige interesser. Disse behandles i tre kapitler. Det første om Danmarks handel med udviklingslandene. Dernæst et om udviklingslandenes indstilling til dansk og anden udenlandsk aktivitet. Og endelig et om dansk erhvervsliv og udviklingslandene. Vor samhandel med udviklingslandene belyses ud fra "trade not aid" synspunktet, og ud fra troen på at "samhandlen fremmer en sund arbejdsdeling mellem landene, hvis handelen da ellers er nogenlunde fri."

Dette kapitel om handelen er på en udmærket måde illustreret med grafiske tegninger og 13 appendiks over vor samhandel fordelt på geografiske regioner og over en årrække. Dette materiale er udarbejdet af cand.merc. Ole Wiberg og stud. merc. Jørgen Havemann.

Kapitlet om udviklingslandenes syn på udlandets økonomiske aktivitet er interessant læsning. Wandel-Petersen får rejst en række spørgsmål og får tydelig vist hvor han - og den danske u-landshjælp står: "Nogle lande går i det store og hele ind for fri virksomhed og nogle favoriserer

rer den offentlige sektor - de sidste frembyder vel mindre interesse for de udenlandske investorer."

"Har udviklingslandene haft ret i deres frygt for udenlandske investeringer? Svaret er ikke enkelt men - f.eks. i Sydamerika spilles der for meget på nationalistiske strenge. Peru, Brasilien og Argentina har forsinket deres egen udvikling - medens Venezuela har vist, at der intet er afgivet eller risikeret for så vidt angår den nationale uafhængighed."

Wandel-Petersen er klar over, "at private firmaer har misbrugt deres investeringer i u-lande, men det skal ikke nævnes, "Det har intet formål."

Derefter følger hans gennemgang af de talrige forskellige garantiordninger, som udviklingslandene er blevet nødt til at indgå med de vestlige lande.

Det mest interesseante ved bogen er den sidste del, hvor Wandel-Petersen gennemgår den danske stats støtte til private danske investeringer og samhandel med udviklingslandene. Forfatteren gør følgende citat af Mr. Robert L. Garner, der er formand for International Finance Corporation, til sit: "forretningsmænd skulle indse, at frit erhverv som sådant er under dødeligt angreb, ikke alene fra åben kommunisme, men fra talsmænd for alle grader af socialisme og statskontrol."

"Hvis ikke det private erhvervsliv åbner øjnene for den foreliggende fare og beslutter at betale prisen og tage kampen op for at bevare og udvide sit system, kan dets produktive bidrag være tabt for verden og fremkalde en fuldstændig ændring af vort samfund."..... "Dette gælder jo da også for Danmark og dansk erhvervsliv."

Wandel-Petersen har jo gode forudsætninger for at udtale sig om hele integrationen mellem industri, handel og den danske regering.

Han går ind for, at udviklingshjælpen geografiske fordeling (prioritetslande) og dens fordeling på industri-sektorer bør ske i nøje samarbejde med erhvervslivet!

Stipendiater bør på påvirkningskursus i danske industrier og danske eksperter bør benyttes som formidlere derude. Erhvervslivet blev i maj 1966 "forsikret mod politisk risiko" for et beløb på indtil 200 millioner kroner.

Som foreløbig krone på værket fik vi i juni 1967 loven om Industrialiseringsfonden for udviklingslandene (Kaffefonden).

Direktøren er udnævnt af udenrigsministeriet og hedder: M. Wandel-Petersen. Fonden skal "under skyldig hensynstagen til udviklingslandenes interesser virke efter forretningsmæssige principper og i nært samarbejde med det private erhvervsliv."

Der er al mulig grund til at følge fondens arbejde. Dens første store opgave var at hjælpe De Forenede Papirfabrikker med at bygge en privat fabrik i Tyrkiet - bistået af lokale kapitalister og International Finance Corporation. Der forhandles om støtte til flere rebfabrikker, elektrisk industri, bilreserverede, fodermøller og fødevarerfabrikker.

Direktør Henning Aaberg fra fondet siger til Andelsbladet om fondet: "Vi står nok stærkere end et privat firma, alene af den grund, at det private firma kun investerer én gang, men fondet kan møde op adskillige gange."

Men industrien har slet ikke fået nok i det allerede opnåede. Fra sommerens diskussion mellem formanden for fondets bestyrelse prof. Kjeld Philip og fabrikant Svend Bergsøe, rejste den sidste langt videre krav.

P.S. Tak til Møllefolkkeligt Samvirke fordi de har fået Wandel-Petersen til at tegne dette portræt af sig selv.

Bent Visti.

"Nedskæring af amerikanske tropper".

"Tidligt i juni 1969 erklærede præsident Nixon at de amerikanske tropper i Vietnam ville blive nedskåret med 25.000 mand i løbet af de kommende tre måneder, idet det var underforstået, at vore styrker i Vietnam var ved at blive skåret ned.

Den 22. juli fremgik af Congressional Record's dystre statistikker over US-soldater, matroser, marinere og luftstyrker, der var sendt til Vietnam efter Midway Konferencen:

fra 8. juni til 10. juli havde hæren sendt 37.658 mand til Vietnam.

fra 8. juni til 14. juli havde flåden sendt 2.888 mand.

fra 9. juni til 12. juli havde luftstyrkerne sendt 3.489 mand.

fra 9. juni til 12 juli havde marinerne sendt 7.672 mand.

Med andre ord blev US-styrkerne i Vietnam i dette korte tidsrum ialt forøget med 51.707 mand." fra Monthly Review

Professor, dr. jur. Ole Krarup, Københavns Universitet skrev den 14. nov. en kronik i Politiken, hvori han påpegede, at den sidste tids efterretningssager er en klapjagt på venstreorienterede. Vi har plukket:

Og så er den juridiske sandhed den, at de handlinger, der er begået, ligger langt uden for kernen af straffelovens bestemmelser om statsfjendtlig virksomhed, og at end ikke den mildeste og mest uskyldige af samtlige paragraffer kan anses for klart overtrådt.

"Dette illustrerer den dybe og grænseløse foragt disse mennesker inderst inde nærer for ytringsfrihedens ide. Og -som den indre årsag hertil - det latente had til venstreorienterede opponenter, som slår ud i lys lue ved den spinkleste anledning."

"En sagen er den, at "hemmelighederne" fremkommer i Vietnam-Solidaritet som et led i en værdifuld detaljeret redegørelse for NATO-apparatets og særlig den amerikanske militærmaskines indflydelse i Danmark, herunder ikke mindst Grønland. Jeg siger "værdifuld" og lægger ikke skjul på, at redegørelsen i høj grad støtter mit personlige syn på NATO som et imperialistisk instrument for USA."

Kritik af NATO tillades nok, i det omfang den holdes rent abstrakt. Men hvis man indskrænker argumentationen mod NATO til almindeligheder om NATO som et imperialistisk/kapitalistisk instrument, er der jo ingen der gider lytte; NATO-folkene PR har været alt for effektiv. Den eneste argumentation der har nogen værdi, er i virkeligheden den konkrete påvisning af NATO's faktiske virke på en række områder."

"Nu kan man; man kan netop fordi goder som ytringsfrihed i vort samfund dybest set ikke har nogen etisk og ideologisk begrundelse, men anvendes lige så pragmatisk som andre politiske størrelser: den tjener magthavernes interesser og accepteres for så vidt den bruges til at tie de grundlæggende spørgsmål ihjel i abstrakte disputer og tekniske detaljer,

som vel isoleret er af betydning, men i større sammenhænge inferiøre. Bruges ytringsfriheden til videregående formål, reagerer statens magtapparat med bistand af den dominerende presse.

Den offentlige meningsapati har givet yndighederne fribrev til klapjagt mod de venstreorienterede. Danmark er endnu langt fra amerikanske tilstande hvad angår forfølgelse af venstreorienterede minoritetsgrupper; men man følger godt efter herhjemme.

Det er på tide vi rusten os."

